

Ronny Hølleland
Lindnesvegen 40
5957 Myking

Saksbehandlar, innvalstelefon
Caroline Sandven Taule, 55572232

Alver kommune, gbnr. 43/6 Natås - naust / båtgarasje

Vi viser til oversending av klagesak mottaken hjå Statsforvaltaren i Vestland 12.04.2022. Statsforvaltaren beklagar den lange sakshandsamingstida.

Vedtak

Statsforvaltaren i Vestland stadfester Alver kommune sitt vedtak av 03.11.2021, sak 21 /8382 - 21 /72737, om avslag på søknad om oppføring av samanhengande naust og båtgarasje.

Bakgrunn for saka

Vi legg til grunn at partane er kjende med bakgrunnen for saka, og gir derfor berre ein kort gjennomgang her.

Det er søkt om dispensasjon frå krav til storleik, jf. kommunedelplanens føresegn 3.1.9, frå byggegrense mot sjø, jf. pbl. § 1-8, og frå arealføremålet LNF for samanhengande naust og båtgarasje på gbnr. 43/6 Natås.

Saka vart sendt på høyring til Statsforvaltaren i Vestland. Vestland. Statsforvaltaren i Vestland ved planseksjonen uttala seg svært negativt til naust, kran og bryggje.

Alver kommune gav avslag på søknad om dispensasjon i vedtak av 03.11.2021, sak 21 /8382 - 21 /72737. Kommunen fann at vilkåra i pbl. § 19-2 for å gje dispensasjon ikkje var stetta.

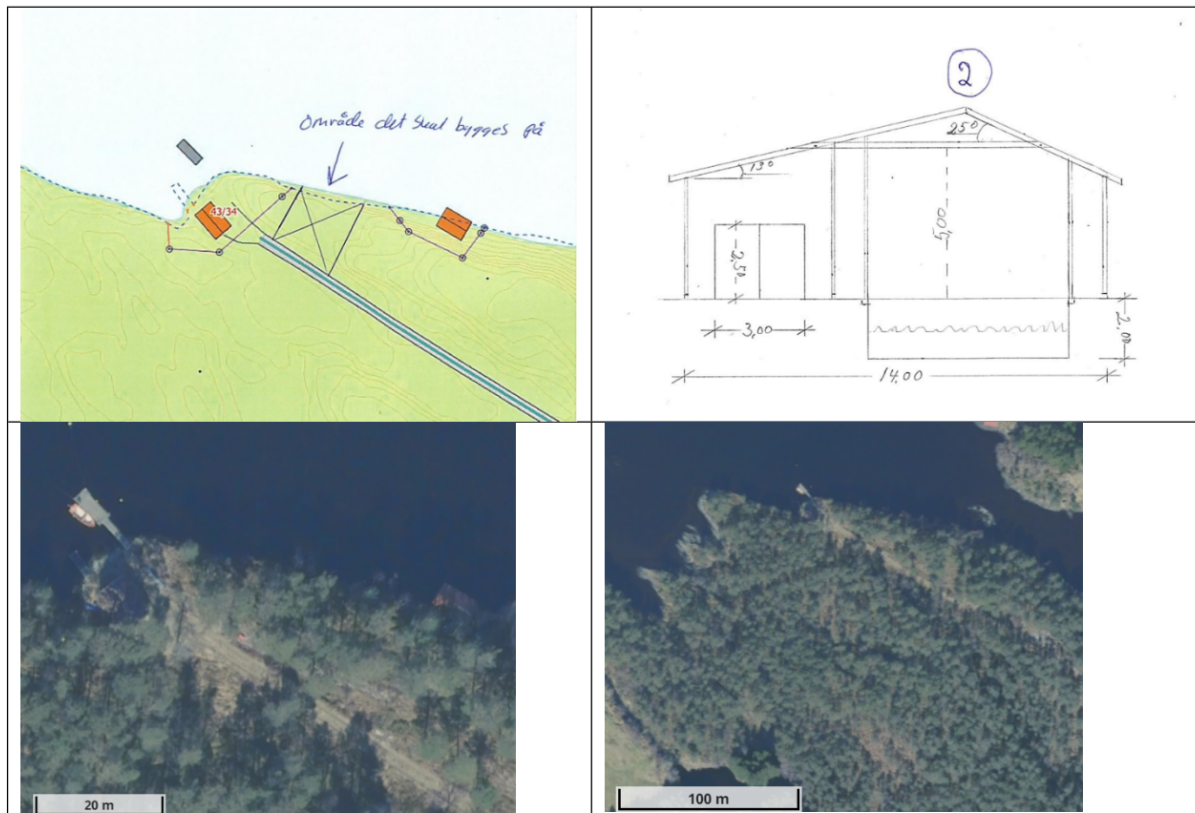
Vedtaket vart klaga på i brev av 25.11.2021. I klagen vert det vist til at det berre er du som eig rundt tomta der det er søkt om tiltak. Du kan difor ikkje sjå korleis dette tiltaket skal øydelegge strandsona. I klagen vert det fremja at dersom det vert gjeve avslag på dispensasjonssøknaden, så ynskjer du å endre tiltaket frå to samanhengande naust til tre samanhengande naust, der kvart naust er inntil 35 m². Det vert også vist til usakleg forskjellshandsaming. Vi viser elles til klagen.

Kommunen ved utval for areal, plan og miljø handsama klagen i møte 07.03.2022 sak 038/22, men tok ikkje klagen til følge. Voteringa var samrøystes.

Saka vart deretter sendt til Statsforvaltaren i Vestland for endeleg avgjerd.

Statsforvaltaren finn saka godt nok opplyst, jf. forvaltningslova (fvl.) § 33 siste avsnitt, jf. § 17

Illustrasjoner som viser skisse av tiltaket og området det skal byggast på.

Regelverk

Forvaltningslova (fvl.) gjeld for Statsforvaltaren si handsaming av klagesaka, jf. pbl. § 1-9 første ledd. Statsforvaltaren er delegert mynde til å avgjere klagesaker etter pbl. § 1-9 femte ledd og rundskriv T-2/09 frå Kommunal- og distriktsdepartementet.

Statsforvaltaren skal som klageinstans sjå til at kommunen under handsaminga av saka har gått fram etter dei lovene, forskriftene og sakshandsamingsreglane som gjeld på området. Under klagehandsaminga kan vi prøve alle sider av saka, og vi kan ta omsyn til nye omstende, jf. forvaltningslova § 34.

Som klageinstans har vi mynde til å treffe nytt vedtak i saka, stadfeste kommunen sitt vedtak, eller oppheve det og sende det attende til kommunen for heilt eller delvis ny handsaming, jf. fvl. § 34. Ved vurdering av det frie skjøn, skal Statsforvaltaren leggje stor vekt på omsynet til det kommunale sjølvstyret.

Reglane for å gje løyve til dispensasjon går fram av plan- og bygningsloven § 19-2 andre avsnitt:

«Dispensasjon kan ikke gis dersom hensynene bak bestemmelsen det dispenseres fra, hensynene i lovens formålsbestemmelse eller nasjonale eller regionale interesser, blir vesentlig tilsidesatt. Fordelene ved å gi dispensasjon skal være klart større enn ulempene.»

Plansituasjon

Eigedomen ligg i uregulert område innanfor det som i kommunedelplanen sin arealdel (KPD) for Lindås 2019- 2031 er definert som LNF-føremål. I føresegn 3.1.9 er det sett krav til maksimalt 40 m² BRA for naust innanfor byggeområde for naust:

Statsforvaltaren si vurdering

Statsforvaltaren presiserer at vår handsaming er avgrensa til å overprøve vedtaket frå kommunen. Endringar av tiltaket som er tatt inn i klagen, vert av den grunn ikkje handsama i klagehandsaminga hjå oss.

Dispensasjonsvurdering

Kommunen har avslått søknaden og vist til at vilkåra for å gje dispensasjon ikkje er stetta.

Når det gjeld forslag til endringar av tiltaket så viser vi til liks med kommunen at vi ikkje tek stilling til desse ved handsaminga av klagen. Desse endringane må vurderast i samband med ein eventuell ny søknad.

Spørsmålet i det følgjande er om oppføring av tiltaka strir mot vilkåra for dispensasjon i pbl. § 19-2 andre avsnitt.

Dispensasjon frå pbl. § 1-8 byggeforbodet i strandsona, er omtalt i førearbeida, Ot. prp nr. 32 (2007-2008) s. 243:

«Det er et nasjonalt mål at strandsonen skal bevares som natur- og friluftsområde tilgjengelig for alle. Regjeringen ønsker en strengere og mer langsiktig strandsonerforvaltning. Det er derfor nødvendig med en streng praksis ved behandlingen av dispensasjoner i 100-metersbeltet langs sjøen. Forbudet i § 1-8 mot bygging i 100-metersbeltet langs sjøen veier tungt. Det skal svært mye til før dispensasjon kan gis til bygging her, spesielt i områder med stort utbyggingspress.»

For å gje dispensasjon må omsyna bak føresegna som dispensasjonen gjeld ikkje verte vesentleg sett til side. I tillegg må fordelane med å gje dispensasjon vere klart større enn ulempene.

Omsynet bak forbodet i pbl. § 1-8 er å verne strandsona mot byggjetiltak og inngrep i terrenget for å vareta natur- og kulturmiljø, friluftsliv, landskap og allmenta sine interesser. Det skal også hindre at tilgang til sjøen vert redusert.

Arealføremålet LNF skal vareta fleire omsyn, mellom anna allmenn ferdsel-, friluftsliv-, landskaps-, landbruks-, natur- og verneinteresser. Omsynet til landbruk, friluftsliv og ferdsel står særleg sentralt. Berre tiltak der desse interessene ikkje vert vesentleg sett til side kan godkjennast ved dispensasjon.

Når nokon søker om eit tiltak i strid med det som følgjer av lov- og plangrunnlag, er utgangspunktet at ein skal avslå søknaden, med mindre dei rettslege vilkåra for å dispensere er oppfylt, og kommunen etter ei konkret vurdering finn å kunne innvilge slik dispensasjon.

Tiltaka som er omsøkte vil innebere høvesvis store inngrep i strandsona som i dag er urørt. Området sett frå sjøsida vil verte endra med menneskelege inngrep og vil slik føre til negativ påverknad på naturmiljøet. Vi legg også vekt på at storleiken på naustet er vesentleg større enn både nausta i nærleiken og det kommuneplanen legg opp til at ein kan få byggje i naustområde.

Sjølv om det ligg nokre få tiltak i området er det eit område det ikkje er naturleg å fortette. Vidare vil ei nedbygging av strandsona auke både privatiseringa av området, og landskapet vil få eit meir utbygd preg.

Statsforvaltaren viser til at området er avsett til LNF-føremål, slik at området allereie har vore vurdert av kommunen utan at det er tiltenkt utbygging. Om kommunen ønskjer å leggje til rette for utbygging av naust med tilhøyrande anlegg slik at eigarar av tomtar nær sjø betre kan nytte eigedomane sine, bør dette i all hovudsak skje gjennom planar. På det viset sikrar kommunen ei kontrollert utbygging av strandsona i samsvar med nasjonale føringar. Ei bit for bit-nedbygging av strandsona gjennom enkekeltvise dispensasjonar er lite heldig.

Med vekt på at førearbeida legg opp til ein streng praksis ved handsaming av dispensasjonssaker i strandsona og at tiltaka samla sett får ein høvesvis stor påverknad i landskapet, finn Statsforvaltaren at omsyna bak pbl. § 1-8 vert vesentleg sett til side, jf. pbl. § 19-2.

Vilkåra for å gje dispensasjon etter pbl. § 19-2 er med dette ikkje stetta, slik at dispensasjon ikkje kan innvilgast. Statsforvaltaren vurderer derfor ikkje fordelane og ulempene ved tiltaket.

Usakleg forskjellshandsaming

Avslutningsvis vil vi kort kommentere omgrepet usakleg forskjellshandsaming.

Det følgjer av ulovfesta forvaltningsrett at usakleg forskjellshandsaming kan medføre ugyldigheit. Sakleg forskjellshandsaming er derimot lovleg. For å seie at det ligg føre usakleg forskjellshandsaming må sakene vere like både faktisk og rettsleg.

I denne saka har klager vist til at det for ein del år tilbake vart skilt ut og selt ei tomt frå ein gard på gbnr. 181/1. Du viser til at det på tomta er bygd eit naust som er større enn tiltaket vår sak gjeld. Det er her mogleg å køyre båt inn i naustet. Sjølv om det er tale om faktisk likskap i sakene, så føreligg det ikkje rettsleg likskap. Dette er fordi kommuneplanen for Lindås er revidert sidan 1999/2001, då det vart gjeve løyve til naust/båtgarsje i sak 181/99 datert 06.09.199. Vi viser til kommunen si vurdering av dette.¹

Vi vil vidare presisere at likehandsamings-kravet berre gjeld for saker der forvaltninga skal utøve skjøn. Vurderinga av om vilkåra for å gi dispensasjon etter plan- og bygningslova § 19-2 andre leddet er stetta, er derimot tolking av rettsreglar. Spørsmålet om likehandsaming er då ikkje relevant, sjølv om kommunen har gitt dispensasjon i andre saker.

Det er først når vilkåra for å gi dispensasjon er oppfylte, og kommunen skal vurdere om han ønskjer å gi dispensasjon, ref. omgrepet «kan» i lova, at forbodet mot usakleg forskjellshandsaming vert aktuelt. I denne saka er ikkje vilkåra for å gi dispensasjon stetta, og det er difor heller ikkje grunnlag for å vurdere usakleg forskjellshandsaming.

Oppsummering

Statsforvaltaren har kome til at Alver kommune har vurdert saka forsvarleg etter gjeldande regelverk, og vi kan heller ikkje sjå at kommunen har lagt vekt på usaklege eller utanforliggjande omsyn.

¹Klagehandsaming i møte 07.03.2022, sak.038/22

Klagen har ikkje ført fram. Statsforvaltaren i Vestland stadfester Alver kommune sitt vedtak av 03.11.2021 om avslag på søknad om oppføring av naust.

Statsforvaltaren sitt vedtak på side ein er endeleg og kan ikkje klagast vidare jf. fvl. § 28 tredje ledd.

Med helsing

Jorunn Fosse Fidjestøl
seniorrådgjevar

Caroline Sandven Taule
rådgjevar

Dokumentet er elektronisk godkjent

Kopi til:

ALVER KOMMUNE

Postboks 4

5906

FREKHAUG